

[Prima pagină](#)

[Despre „România literară”](#)

[Rubrici și secțiuni](#)

[Fototeca](#)

[Articole recente](#)

[Ediții](#)

**România
literară®**

ARTE

Ana Maria Micu, album pe perete

Cătălin Davidescu

România literară nr. 43/2019

Despre cartea de artă, în general, se scrie foarte puțin, sau mai deloc. Indiferent de natura lor, aceste cărți reprezintă o componentă importantă a vieții noastre culturale, motiv pentru care mă voi focaliza pe o apariție recentă, albumul artistei Ana Maria Micu, publicat de galeria „Mind Set Art Center“ din Taipei, Taiwan. Așadar, putem spune că Ana Maria Micu este un artist din est lansat și mai în est, adică, în Taiwan. Este total neobișnuit pentru un creator din România să se lanseze în alte locuri decât cele în care ne-am obișnuit că se poate afirma, adică în lumea occidentală. Cu toate acestea, de ani buni, centrele de putere, inclusiv culturală, se schimbă și zone, care nu cu mult timp în urmă erau considerate auxiliare, devin tot mai dinamice, mai ofertante. Artista, absolventă a Facultății de Artă și Design din Cluj-Napoca, promoția 2002, activează în peisajul artistic autohton, dar și în cel occidental, de mai bine de un deceniu. Fiecare marcată de o discreție atipică peisajului artistic local, Ana Maria Micu este unul dintre creatorii pentru care vizibilitatea ostentativă, pentru ea sinonimă unei notorietăți efemere, este un semn de superficialitate care îi repugnă. Așadar, cele două expoziții deschise la Galeria Anaid, (Bloom, 2006, Ideal Splin, 2007) precum și participarea la proiectul „Colorând

griul, cel de-al doilea val al artiștilor români contemporani“, curatoriat de Cosmin Năsui, nu au făcut-o cunoscută pe piața de artă românească, decât în mediile bine inițiate. În schimb, fiind mult mai activă în galerii din Europa, U.S.A. și, în ultimii ani, din China, dar mai ales Taiwan, unde artista a reușit să se impună, s-a ajuns în situația în care, deși este rezidentă în România, ea expune aproape exclusiv în alte locuri.

Răsfoindu-i recent albumul, apariție editorială rafinată care am convingerea că a fost gândit într-o bună relație cu imaginile conținute, am înțeles povestea universului ei artistic care, în esență este aceea a unei siguranțe asumate. Aceasta conține observații asupra propriei persoane în spațiul unde lucrează și doar câteva piese în care apare un personaj masculin a cărui prezență este recompusă din memorie, el neavând consistența pe care artista o dă în redarea atelierului sau atunci când se pictează pe sine.

Ceea ce este într-o oarecare măsură surprinzător în piesele sale e faptul că folosește metodele tradiționale de a-și compune lucrările, desenul fiind un element important al fiecărei piese în parte. Imaginea fotografică este folosită doar în faza de documentare, ulterior aceasta fiind aproape simbolic înlocuită cu linia al cărei caracter, imprimat prin gest, conferă o personalitate specifică întregii sale creații. Datorită acestei modalități de a-și asuma creația, Ana Maria Micu face parte din categoria tot mai rarefiată de creatori care nu vor să-și trădeze creația și implicit manualitatea, de dragul unei actualități, oricum efemere, sau a unor concepții exterioare domeniului. Ea își afirmă sentimentul de alienare specific omului contemporan cu mijloacele, conservatoare acum, ale unei practici seculare: desenul, structura compozițională a suprafeței, pictura.

Imaginile compuse sunt însă în contrast și cu modelul de la care se revendică. Spre deosebire de pictura secolelor trecute, când excepționalitatea scenei, a modelului reprezentat, era o componentă importantă a lucrării, pânzele sau desenele sale au subiecte comune și chiar banale. Ele surprind viața cotidiană: creșterea plantelor, micile izbânzi grădinărești care sunt urmărite însă cu aceeași intensitate cu care își pregătește și compune desenele și pânzele. Eludând constient partea de spectacol, ea își concentrează atenția pe elementele comune unui spațiu domestic, adeseori anost, reușind în aceste secvențe de viață mărunță să își găsească

adevărurile propriei sale existențe și a existenței umane, în general. Modul de reprezentare secvențială, asocierea acestora cu autoportretele, cu detalii din spațiul domestic, cu imaginea în imagine, documentarea minuțioasă a întregului proces artistic și nu în ultimul rând, munca tenace, pe lângă talent, sunt aspectele care îi individualizează atât de bine creația.

O judicioasă selectare a observațiilor directe, o filtrare a lor, o ierarhizare în baza unei memorii afective bine gândite, ne sunt livrate într-o secvențialitate, care, deși pare, nu este deloc spontană.

Imaginile produse provoacă o atitudine din partea receptorului, care în mod simultan își întărește convingerea în realitatea propusă și totodată o expandează cu propriile sale povești. Din gesturi simple se naște o artă complexă care, în mod paradoxal, ne face să reînvățăm adevăruri pierdute în acest timp al consumerismului, cum este simplitatea. În egală măsură reușește să ne tulbure sensibilitatea amprentată de artificialitatea unor imagini virtuale, din cauza cărora uităm tot mai adesea să mai facem o serie de conexiuni simple cu realitatea, cum ar fi aceea de a crește o plantă.

Îmi amintesc de o serie mai veche, „Implant“, unde artista propunea subiecte în descendență hiperrealistă, rupând un întreg ansamblu compus diafan, cu mici secvențe în care o porțiune a feței, a mâinii sau a umărului personajului reprezentat, sunt excizate oferind o imagine la fel de fidelă a unui interior, care era de natură să te înfioare. Depășind ciclul acelor imagini cu un impact vizual puternic, Ana Maria Micu își construiește demersul pe aceeași structură a unui realism de tip fotografic. Renunță la centrele de atenție care șocau privitorul încărcând imaginile cu un difuz sentiment de neliniște. Contrastul nu mai este acum unul direct, explicit, ci unul conținut. El este indus în banalitatea scenelor cotidiene pe care le compune. Titlurile, atent căutate, au acum o pondere mult sporită în direcționarea spre o citire corectă a fiecărei piese în parte. Un interior total nespectaculos, cu un cuier și alte piese de mobilier vechi și neinteresante, încărcate de haine sau alte obiecte, este intitulat „*for efficiency... possible to filter or ignore*“, sau un colț de cameră cu două scaune suprapuse în spatele cărora este un fragment de desen cu portretul artistei și cu profilul ei. privind acest desen. Titlul lucrării este „*bold or calm... A necessary condition for*“. Lucrările prezente în album și implicit în expoziția

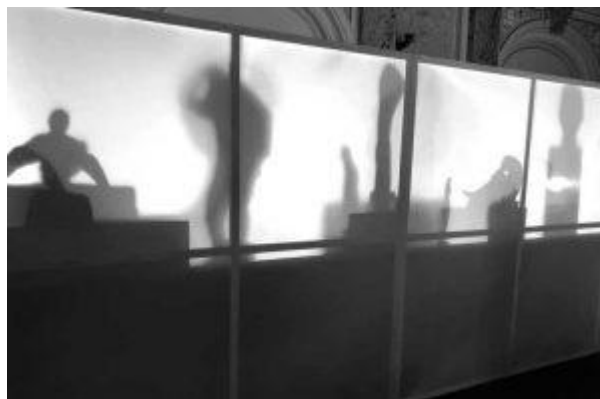
care a fost deschisă la Galeria „Mind Set Art Center“, au titluri care de fapt sunt texte însoțitoare, iar atenția cu care au fost căutate mă determină să consider că rolul lor în economia imaginii este unul important, ele făcând parte integrantă din lucrare. Și într-o bună măsură cuvântul înainte a lui Andre Lee precum și textul de prezentare teoretică a conceptului, semnat de Simona Nastac, fac parte integrantă din proiectul care include o expoziție și un album, pe care spiritul perfecționist al autoarei am convingerea că le-a premeditat. Poate, mai puțin textul Simonei Nastac, a cărui elaborare cu binevenite inflexiuni poetice dezvoltă într-o manieră constructivă relația artistei cu propriul ei univers. În concluzie, un album important sub toate aspectele, despre o artistă în creștere semnificativă de cotă.

f t in p 0

◀ Previous Post

Next Post ▶

Related Posts

ARTE

„Republica“, o istorie a sculpturii românești văzută aiufei

ARTE

Un nou musical un nou succes

ARTE

Chipul unui dansator, emblemă a Festivalului Național de Teatru 2019

Secțiuni și rubrici

Actualitatea

Contrafort

Puzzle

Tabela de marcaj

Ancheta R.I.

Arte

Cronica dramatică

Cronica filmului

Cronica muzicală

Teatru

Comentarii critice

Apropieri

Carte străină

Cartea de corespondență

Cartea de critică

Cartea de filologie

Cartea de filosofie

Cartea de interviuri

Cartea de istorie

Cartea de memorii

Cartea de poezie

Cartea de proză

Cartea de publicistică

Cartea de teologie

Cronica edițiilor

Cronica ideilor

Cronica literară

Ex libris

Întoarcerea la cărți

Restitutio

Semn de carte

Comunicate

Conferintele de la Ateneu

Document

Editorial

Eseu

Eu și comunismul

Eveniment

Bicentenar

Centenar I.D. Sîrbu

Evocări

Fototeca R.I.

In memoriam

Inedit

Interviu

Istorie

Istorie literară

Meridiane

Hexagonale

Parisul scriitorilor

Ochiul magic

Efectul de ecou

Rebut

Poezie

Poemul săptămânii

Un poem de

Versuri

Proză

Restituiri

Scriitorul anului

Supliment

După 30 de ani

Webdesign & content management: Nicu Ilie, Vizual Graficante Punct Ro Theme by Scissor Themes Proudly
powered by WordPress